

IVA ŠTRLJIĆ

ZNAM DA
misliš
NA MENE

DNEVNIK RASTANAKA I SASTANAKA

■ Laguna ■

Copyright © 2013, Iva Štrlić
Copyright © 2013 ovog izdanja, LAGUNA

Svaka sličnost sa stvarnim likovima je slučajna.
Svaka sličnost sa vašim osećanjima je namerna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Nekome

„Šta je na kraju srede? Četvrtak.
A šta na kraju četvrtka? Petak.
Na kraju svih krajeva uvek je jedan novi početak.
Krajevi se potroše, počeci uvek traju.
Početak – eto šta je na kraju.“

Duško Radović

27. 12. 2011. godine
utorak

„Ej ti šlagu, sve je pena!“, plače kafa popijena!“

(Gordan Maričić)

Odlučila sam da ga zaboravim. Ovoga puta mnogo ozbiljnije nego u prethodnih „sedamnaest“ pokušaja. Prvo sam izbrisala njegov broj telefona. Ne zbog njega, već zbog sebe – da mi nikada više ne padne na pamet da pošaljem poruku ili pozovem. Ubila sam njegov telefonski broj. I nisam kriva. Morala sam. Opet kažem – zbog sebe. Bilo je to u samoodbrani, ne od njega, već od sebe! A od sebe se najteže branimo.

Onda sam počela da izbegavam sva mesta na kojima je postojala ikakva, makar i slučajna, mogućnost da se susretnemo. Čak ni hranu nisam kupovala u svom omiljenom supermarketu u kome je kupujem od osamdeset i neke, već sam se prebacila na neki levi ćumez u kome nikad ničega nema i u koji nikad niko ne ulazi. Za svaki slučaj.

Obožavane štapiće sa kikirikijem, koje smo krckali u pauzama između poljubaca na kauču moje dnevne sobe i čije bi kesice šuš kale negde pod nama kad sa poljubaca pređemo na „viši nivo“, više ne kupujem. I priznajem, iako je od našeg završetka prošlo punih šest meseci, i dalje me preseče kad ih vidim na polici u dragstoru. Više nisu „obožavani“ i lako bi mi bilo da su na primer „odvratni“, ali nisu. Ne razumem sebe, za šest meseci bio je red da izgubim apetit!

Crvene štiklice sa zlatnom mašnom držim u špajzu. Ne želim da mi budu oči kada otvorim cipelarnik jer me pokvareno podbadaju tačno tamo gde neću da boli, štiklama mi riju po uspomenama, a onda još uzmu pa me dokrajče donom i podsete na kraj leta 2008. kada mi je poslao prvi imejl sa kojim su počele naredne tri godine kojih više nema. Bila sam u crvenim štiklicama kada sam ga čitala, toga se sećam... joj, što mi umemo da pamtimo gluposti! Od septembra do danas nisam ih obula nijednom. Neću da me podsećaju. Ne dam im!

Majica sa Mikijem Mausom na plaži u kojoj sam volela da zaspim, ušuškana u njegov zagrljaj, naravno, sada iz inata svemu a najviše njemu, tom zagrljaju koji se od grejalice preobrazio u ventilator, služi za brisanje prašine... Ponekad je i zgazim, šljusnem vodu po njoj pa brišem šta stignem, skupljam njome prljavštinu – eto, toliko o sećanjima. Kad sećanja od uspomena dobiju oblik razočaranja, prvo brišemo suze a onda prašinu sa svega čega smo se sećali.

Perlin nežnobeli donji veš i onu divnu sliku sa zvezdanim nebom koju mi je poklonio, odlučila sam da zaboravim. Sa vešom je bilo lako, sakrila sam ga

u zapostavljeni deo fioke mog ormara, tamo gde su stvari koje retko nosim, razvučene sokne i marame. Nisam mogla da ga bacim, bilo mi je žao nekako, a znala sam da ga više neću nositi. Dobro sam ga sakrila među neupotrebljivim krpicama praveći se da je isto onoliko nevažan koliko i par pocepanih pohabanih soknica sa pijace. Sa slikom je bilo teže, pregršt zvezda je visilo na zidu iznad mog kreveta u spavaćoj sobi i ja sam ih gledala svake večeri pred san i svakog jutra pred rastezanje. Ostavila sam je da tu visi gde visi, jer je lepo pored ovog našeg neba imati još jedno svoje, rezervisano. Lepo je verovati da je jednom neko jedan deo neba čuvao samo za vas.

„Izbrisala si njegov broj telefona?“ , šokirano će Sanja.

„Da. Da nisam, znam sebe, opet bi mi došlo da mu pošaljem neku poruku i onda bih se pojela živa pošto bih dobila jedan od onih njegovih odgovora koji služe samo da me povrede. Zato sam izbrisala. Zdravije je da ga nemam!“ Znam da sam u pravu iako joj se objašnjenje baš i ne sviđa.

„I šta ćeš ako te nekad pozove? U stvari, nije to tako loše, znaš ono, da doživi 'čiji je to broj' SMS! Ili još bolje: 'Ko je to?' To bi ga razbilo.“ Osladilo joj se, očigledno.

„Opet ti kažem, ne zanima me hoće li on da se razlupa ili ne, ovo radim zbog sebe. Samo zbog sebe.“ Pomalo me nervira ovaj razgovor, uznemiruje me. Mada Sanja to nikada ne bi shvatila. Ona je od onih Šerlok Holms riba koje uhode muškarca sa kojim su i pamte ne samo njegov telefonski broj nego verovatno i njegov matični broj, onaj iz lične karte, i broj cipela

usput! Ja nikada nisam bila takva. Ne zato što me nešto ne zanima, nego zato što mislim da u tom slučaju od viška može samo glava da boli! Ja sam sebe umela da sačuvam, takoreći, bila sam sebi samoj apoteka. I apoteka i hirurg, jer je nekada nekoga trebalo odrezati, izbaciti iz sebe kao slepo crevo! Ovaj put, u slučaju „Miloš“, bavila sam se hirurgijom! Neke nežnije taktike nisu me dovele do onoga do čega sam želela, pa sam morala ovako.

„Kako ne znaš napamet njegov broj?“, uporna je Sanja.

„Ne znam. Ne bubam brojeve svojih frajera. Znam da počinje sa četiri, tri... prepoznaću ga ako ikad ponovo pozove. Znaću da je on.“ Mislim da me je razumela pošto nastavlja da kucka po svom telefonu, odgovara na SMS-ove, fejsbukuje, tvituje ili ko zna šta radi.

Odgovara mi ovaj mir između njene turske i moje nes-kafe sa natrenom. Shvatiću ovo kao minut ćutanja za njegov preminuli telefonski broj. Počinjao je sa četiri, tri... kao rezultat neke utakmice... kao takmičenje, poeni, bodovi, golovi, koševi... kao utakmica. To među nama bila je utakmica i zbog toga mi je danas najviše žao. A ja sam sanjala pod onim njegovim nebom od zvezda da će biti sasvim drugačije. Tako je to kad sanjaš.

31. 12. 2011. godine
subota

Uprkos snegovima, bilo je nečeg toplog u novogodišnjoj večeri iako sam veći deo te nakinđurene svetlucave gungule provodila sama uz metre i metre šarenog celofana za uvijanje poklona i mirisom cimeta sa maminih kolača koji su „došli“ u moj devojački stančić da odglume porodicu i vreme kada smo jeli rusku salatu, markizu, minjone i čekali da na prvom programu voditeljka, specijalno lepa i bleštava za tu priliku, kaže da je ponoć i dâ nam to slatko pompezno „dopuštenje“ da se svi što glasnije obradujemo dolasku još jedne Nove u naše domove, u naše ljubavne priče, u naše velike i male odmomore, u naša preduzeća, u naše nade i iščekivanja...

Imam jelku i debelog belog Deda Mraza sa srebrnom bradom što se grohotom smeje kad mu pritisnem stomak, na stolu su i suve kajsije, bademi, lešnici i šljive u keramičkoj posudi u obliku pahuljice koju sam kao znak za nešto novo morala da kupim pred praznike i

možda bi bilo pametnije da sam kupila mirišljave sveće ili grejalicu jer od godine koja je pred nama očekujem više vreline a mnogo manje smetova!

Godina koju napuštamo moj je mali prostor ispunila vetrovima i umela je češće nego neke njene pređašnje „koleginice“ da mi zakine na vedrini. Ne znam zašto se nameračila baš na mene, ali bila je nepažljiva i nesmotrena prema mojim osećanjima u nekoliko navrata i to ću večeras, u ovoj svečanoj noći, pokušati da joj zaboravim. Narednu molim za mir jer mi je samo on u prethodnoj nedostajao.

Koliko samo trzavica dočekanih i odbijenih telefonskih poziva, rastužujućih SMS-ova, onih koji te prosto vuku za rukav i teraju te da razbiješ telefon i olupaš ga o kuhinjske pločice. Koliko susreta sa pogrešnim ljudima i nikad odigranih prilika sa pravima... koliko samo čežnji.

Ne mogu da kažem da želim godinu bez čežnje, jer ako ne strepiš bar pet minuta za nekim onda ni ne osećaš dovoljno ili taj neko i nije neko tebi toliko poseban kad se za njim ne može čeznuti bar malo.

Želim jednu godinu koja će u ponudi imati sve, raskošno postavljeni švedski sto emocija i događaja, pa uzmi i stavi na tanjir šta ti se sviđa. Naravno, kako je poznato da jednolična ishrana nije zdrava po naš organizam, isto tako nije ni suvoparan život, pa iz tog razloga neka na toj tacni bude svega. Samo da bude ukusno i da želudac ne boli. Ova koja je iza nas imala je mnogo i ljutog i kiselog na meniju, a ja baš ne bih da dobijem na životu čir!

Poslednje jutro u 2011. godini počelo je loncem nes-kafe i onim neodoljivim kranč muslijem uz koji dan naglašava svoj smisao, on mu dođe kao marker u teferu ponedjeljkom! Onda brčkanje u kadi... višečasovno, naravno. U pozadini, zvuke tuša nadglašava Elton Džon i iako je voda vruća osećam kako mrznem na *is it cold in the little corner of your world*, jer upravo to me zanima, baš to kolika je sada temperatura tamo na Vračaru, u Njegoševoj, u onom ugliču između dva jastuka na krevetu Miloševe sobe a još više od toga kolika je danas, mesecima kasnije, temperatura između komore i pretkomore Miloševog srca. Da li je hladno ili se još uvek tamo može dobro zagrejati?

Plašim se. Zna da sam slaba na novogodišnje večerice i spremna da pređem preko svega samo ako bude umeo da složi dovoljno dobru čestitku u ponoć. Predosećam da će večeras, posle toliko vremena, ipak nešto uraditi. I plašim se. Strah me je jer ne mogu da mu oprostim. Prvi put u životu ne umem da oprostim.

Ružno smo završili. Nije moglo lepše. Izradio me je, nasamario, povredio i naglo se smanjio u mojim očima. Nešto sam i dalje osećala ali sam znala da ako pokažem nežnost, on će to shvatiti kao signal moje slabosti i kao još jedan dobar prostor za manevar koji bi trebalo da me rastuži ko zna koji put. Zato sam odlučila da mu se ne javim. Donela sam rigidnu i strašnu odluku da mu ne kažem ni čao kad ga sretnem jer sam imala osećaj da je i čao prevelika stvar za nekoga ko nije znao kad treba da stane kad vidi da je preterao. Ukinula sam sve. Sebe sam mu ukinula, a pošto sam ga stvarno volela i on je to znao, bilo je to kao seča struje, morao je da

oseti razliku između svetlosti i mraka. Nema me, nema me sasvim, ne poznajem te i ne javljam ti se na ulici – to je mrak i eto ti, sad se u njemu snađi bez mene.

Bilo mi je teško. Srce mi se stezalo kao iscedena korica limuna na tacnici pored čaja, ali morala sam. Drugačije nije moglo.

Imala sam osećaj da će me povrediti kad ga pogledam, da će svaki milimetar iskoristiti da mi oteža. Onda sam odlučila da se ni ne osvrćem kad je u blizini. Da povučem granicu nepremostivu, neprebrodivu! Povukla sam je. I lupila zabranu ulaska u moj prostor.

„Šta ćeš ako ga sretnoš večeras u *Beograd Prometu*?“, pitala je Sanja čekajući me da odlučim koju ću haljinu da obučem. Dvourila sam se između dve sa šljokicama, a i kako bih drugačije... Nova godina uvek zahteva „ušljokani“ stajling.

„Neće on doći u *Promet*. Neće. Uostalom, zato sam između ostalog i odlučila da odem tamo. Nekako mi je i sigurno po pitanju ekipe. Znam da ga neće biti. Mirna sam“, odgovaram pokušavajući da rešim noćasnju modnu dilemu.

„Šta ćeš ako pošalje poruku, ako zove, ako...“

„Sanja, molim te prestani da preteruješ. Ne znam šta ću. A sada dok se bliži parti neću ni da znam. Neću da razmišljam o tome. Pusti me.“

„Srebrna sa kragnom. Ta ti bolje stoji“, presudila je.

Oblačim se. Izlazimo. Pred nama je noć. Ovaj put ne samo noć već i cela jedna godina. I to ne bilo koja, već još jedna Nova godina i vredi je lepo dočekati.

Osmeh. Ptičica! Blicnuo je naš prvi novogodišnji trenutak!

31. 12. 2011. godine
i dalje subota...

Veštački sam proizvodila sreću namenjenu poslednjem popodnevu stare godine. Sneg je bio alav ovog januara, neprestano nas je zasipao, i brinulo me je samo hoće li moje antilopske čizmice sve to preživeti ili će imati trajne posledice na ovu zimu, hoće li je se i one sećati sa blagim ukusom gorčine negde duboko unutra kao što je osećam i kao što ću je se zauvek sećati.

Miloš je u septembru otišao iz mog života, a i ja sam napustila njegov. Razdvojili smo se onako kao kad „pocepaš“ mandarinu na deo u levoj i u desnoj šaci. I više je ne možeš spojiti, koliko god pokušavao. Ostaje ti samo da se sećaš njene nekadašnje slasti. Bilo je nekih povremenih pokušaja povrataka, ali su se oni uglavnom završavali kao promašaji i što smo više pokušavali da budemo blizu, bili smo još dalji... sve dok se skroz nismo uneli u svoje samostalne živote. Onaj delić sebe koji sam čuvala pospremljenog i rezervisanog za Miloša, ako se ikada vrati, sada sam

„iznajmljivala“ drugima vrlo brzo shvatajući da su oni tu samo podstanari i da se neće dugo zadržati, da ih ne želim, da me iritiraju, da mi je bolje kao samcu nego u tom prividnom zajedničkom životu. Imala sam čak osećaj kada sam izlazila sa nekim drugim, da ga varam iako više nismo bili zajedno.

Sanja je uveliko bila sa Nikolom, evo već više od godinu dana, imala je letovanja, zimovanja, bioskope, kokice, pozorišta i ljubljenja u automobilu pri povratku kući negde u ponoć. A ja sam imala svoju svakodnevicu singl devojke, fitness korn fleks za doručak, salatu nabrzaka za ručak, ljubavne romane u kasnovečernjim satima, poruke na *Fejsbuku*, lajkovanja nekih čudnih udvarača koji me nisu zanimali i setne poglede u mobilni telefon kad zazviždi negde oko jedan-dva usred sna nadajući se da je to u njima baš onaj neko ko bi me najviše obradovao. Nadajući se da je to Miloš. Ali neki drugačiji Miloš, neki Miloš s početka koga poslednjih meseci nisam sretala. Nailazila sam samo na onog koji mi se ne sviđa nimalo i koji mi ne nedostaje.

Moja novogodišnja euforija bila je plastična, glinena, nije išla iz duše, već je bila na mišiće napumpana, natovljena lažnim emocijama kao emulgatorima. Nije bila zdrava. To je moja izmišljotina za čarobnu noć, kostim iza koga sam vešto krila koliko mi nedostaje onaj ručak s proleća pre dve godine kad smo raspleli nešto dugo čuvano lebdeće među nama i upleli prste na stolu u međuprostoru dvaju čaša vina koje su nas čekale.

„Dobro ti stoji ta haljina“, rekla je Sanja u kolima na putu do *Beograd Prometa* primetivši u retrovizoru

milimetar mog pogleda koji je vukao na tugu kojoj zaista nije mesto na proslavi Nove godine.

„Ah, da, hvala... i ja je volim. Probaj da parkiraš tu u Uzun Mirkovoj jer su mi ovo jedne od onih cipela za sedenje, u njima je hod čista muka“, rekla sam.

„Mašo, nije ti prvi put da se žrtvuješ za lepotu! Trpi i šetaj do ulaza“, odbrusila je. Prihvatila sam.

Unutra svi. Bolje raspoloženi, to valjda tako ide, red je da dodaju radosti na lica na ovakav dan kad već nije običan.

Zašto svakoga dana nije Nova godina, pomislila sam i poželela da bude. Ljudi su mi lepši kad jeste, prijatniji, zadovoljniji, ima u njima više nade. Pa ova noć tome i služi – da se nadaš da će sledeće noći koje su pred nama biti ispunjene baš onim što u ponoć poželimo.

Ušla sam sa Sanjom i Nikolom, a na ulazu srela sadašnju devojkicu njenog bivšeg dečka... ili onog bivšeg bivšeg... ili onog bivšeg bivšeg bivšeg – biće da je ipak ta u pitanju.

„Je l' ovo ona sadašnja od tvog bivšeg?“, pitala sam krišom dok se Nikola pozdravljao sa ortakom iz osnovne.

„Jeste, od bivšeg bivšeg bivšeg“, prokomentarisala je i žešće prevrnula očima.

„A, od onog Peđe, sećam se, onog što je samo pričao o mami i porodičnim putovanjima“, zaključila sam.

„E baš od tog. Pa zar se ne vidi, ista njegova mama. Ova čak nosi i suknju koju bi obukla njegova mama, model iz četr'es' pete! Vidi kako me gleda, molim te! Okreće se kô lampion!“, odvratila je opako, ali to mi se svidelo, moram priznati.